

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **V. Y.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Sokolem, advokátem se sídlem Nerudova 3078, Tábor, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 4. 2016, č.j. 16895/16/5300-22442-702972,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016, č.j. 16895/16/5300-22442-702972 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dvanácti rozhodnutím, dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“).

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1435399/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2010 doměřena daň ve výši 334.852 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 66.970 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438412/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011 doměřena daň ve výši 182.706 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 36.541 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438644/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2011 doměřena daň ve výši 345.658 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 69.131 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438726/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2011 doměřena daň ve výši 489.931 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 97.986 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438776/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 doměřena daň ve výši 609.272 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 121.854 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438827/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 98.669 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 19.733 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438872/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 149.552 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 29.910 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438920/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 170.349 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 34.069 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1438966/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 doměřena daň ve výši 137.856 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 27.571 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1439049/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2013 doměřena daň ve výši 139.692 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 27.938 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1439090/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2013 doměřena daň ve výši 945.188 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 189.037 Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1439133/15/2212-50521-306849, byla žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013 doměřena daň ve výši 99.302 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 19.860 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 15. 6. 2016 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 22. 6. 2016, č. j. 29 Af 58/2016 – 19, postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě namítá a tvrdí, že veškeré vyfakturované práce byly fyzicky provedeny a žalobcem předány a existují jako zdanitelná plnění, což žalobce může dosvědčit vlastní výpovědí.

Žalobce poukázal na to, že společnosti SPEZA, s. r. o. zaslal fakturu ze dne 30. 6. 2013, č. 5113012, za „pomocné a přípravné práce za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2013 na akci Praha – Černovice“. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 7 uvádí, že místo plnění bylo v České Třebové a Ostravě oproti místu plnění uvedenému jeho dodavatelem - společností Dekor Stav CZ, s. r. o., a to Praha – Černovice. Žalobce je toho názoru, že pokud bylo sjednáno místo plnění Praha – Černovice, přičemž plněno bylo fakticky v jiném místě, nejedná se o chybu. K tomu žalobce uvádí, že v tomto případě byl pouze zprostředkovatelem a na základě toho vystavil fakturu objednateli společnosti SPEZA, s. r. o. Za zprostředkování žalobce obdržel úplatu ve výši rozdílu vyfakturovaného společností Dekor Stav CZ, s. r. o. a společností SPEZA, s. r. o. Žalobce jako zprostředkovatel uvedl místo zdanitelného plnění podle zadání společnosti SPEZA, s. r. o., což podle jeho názoru není v rozporu s právními předpisy.

Žalobce dále rozporuje zjištění orgánů daňové správy stran zaměstnanců společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. Správce daně vycházel ze sdělení orgánu správy sociálního zabezpečení, podle kterého v této společnosti nebyli nikdy žádní zaměstnanci evidováni (str. 8 napadeného rozhodnutí). Tento závěr žalovaného označil žalobce za zavádějící. Žalobce uvádí, že v případě zaměstnání na základě dohody o provedení práce nebo smlouvy o dílo nejsou orgány správy sociálního zabezpečení informovány. V případě dohody o provedení práce se odvádí pouze srážková daň nebo je-li odměna vyšší než 5.000 Kč za měsíc, záloha na daň z příjmů. Žalobce proto tvrdí, „že zaměstnanec obdrží celou částku, kterou si vydělal a že zaměstnavatel nemusí na příslušné instituce odesílat daně.“

Žalobce tvrdí, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. měla zaměstnance; k podpoře svého tvrzení žalobce předložil dva výplatní listky za období 8/2011 a 11/2011, ze kterých má vyplývat, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. vyplácela V. D. finanční plnění plynoucí z dohody o provedení práce.

Žalobce dále uvedl, že jednatel společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. O. B. navštěvoval Českou republiku a od žalobce přebíral peníze, stejně jako navštěvoval kancelář této společnosti, k čemuž žalobce navrhl výslech svědka V. D.

Žalobce závěrem své žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 31. 8. 2017 žalobce navrhl, aby krajský soud v řízení provedl důkaz výsledkem navržených svědků, a to pana R. Y. a paní I. Y. Oba tito svědci se podle žalobce mohou vyjádřit k převzetí peněz panem B. od žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce směřující vůči faktickému uskutečnění předmětných zdanitelných plnění žalovaný s odkazem na § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) uvedl, že je to právě daňový subjekt, který prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který vystavil jiný plátcе daně. Existenci nároku na uplatnění odpočtu ve smyslu § 72 téhož zákona nelze dovozovat pouze z toho, že daňový subjekt disponuje formálně bezvadnými daňovými doklady, neboť tyto doklady musí být v souladu s faktickým stavem. Vzniknou-li správci daně pochybnosti o stavu deklarovaném daňovými doklady, je daňový subjekt k prokázání svých tvrzení povinen předkládat další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 – 83). Takto je daňový subjekt povinen činit sám, nečiní-li tak, nemusí unést důkazní břemeno, jak tomu bylo v nyní řešené věci.

Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že ztráta nebo zcizení dokladu nezbavují plátce jeho důkazního břemene. Nesplnění zákonných povinností daňového subjektu je posuzováno objektivně a zavinění nesplnění povinností daňového subjektu není relevantní; daňový subjekt musí vždy prokázat všechny skutečnosti, které je povinen v daňovém prohlášení uvést a které sám tvrdí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 120/2008 – 39). Na tyto skutečnosti byl žalobce ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 26. 2. 2014 upozorněn a byl v tomto směru i poučen.

Žalovaný dodal, že rozpor v místě zdanitelného plnění není jediným rozporem ve věci.

K námitce ohledně zaměstnanců společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. žalovaný předně uvedl, že vycházel ze sdělení orgánu správy sociálního zabezpečení, podle kterého tato společnost nikdy nebyla přihlášena k registru zaměstnavatelů, a k pojištění sociálního zabezpečení nebyli žádní její zaměstnanci přihlášeni.

K námitce výkonu ekonomické činnosti společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. a jejímu jednateři O. B. žalovaný podotkl, že existuje řada skutečností, pro které lze důvodně pochybovat o ekonomické činnosti této společnosti. Tato společnost dlouhodobě nepodává žádná daňová přiznání, jednatel společnosti O. B. měl povolen pobyt na území České republiky pouze do 17. 9. 2011 a tato společnost je od 3. 6. 2016 v likvidaci, přičemž ze sbírky listin v obchodním rejstříku se z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 83 Cm 439/2016 – 5, podává, že společnost je po dobu více než čtyř let nečinná a všechny pokusy o její kontaktování byly marné.

Z daňového spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 11. 11. 2013 proběhlo ústní jednání za účelem ověření faktur č. 30130020, 30130021, 30130022 a 30130023 vystavených v červnu 2013 žalobcem pro společnost SPEZA, s. r. o. Při tomto jednání žalobce mj. předložil smlouvu o dílo ze dne 28. 5. 2013, uzavřenou s objednatelem společností SPEZA, s. r. o., na jejímž základě měl žalobce provést

mytí a úklid vlakové soupravy, za celkovou cenu 3.795.500 Kč bez DPH, a dále smlouvu o dílo ze dne 1. 6. 2013, na jejímž základě měla společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. pro žalobce provést uvedené mytí a úklid za celkovou cenu 4.420.856 Kč bez DPH.

Protokolem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1957207/2212-05403-303108, zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2010 až 3. čtvrtletí 2013 v rozsahu uplatněného odpočtu daně. V uvedené době žalobce podnikal v oboru stavebnictví, úklidových prací a vyvážel zboží na Ukrajinu. Správce daně vyzval žalobce k předložení evidence zakázek, daňových dokladů, na jejichž základě byl uplatněn odpočet daně, dokladů o úhradě přijatých zdanitelných plnění (výpisů z účtů, pokladniční doklady), evidence pro účely daně z přidané hodnoty a smluv vztahujících se k odpočtu daně v daném období, k čemuž žalobce uvedl, že požadované dokumenty předloží dne 21. 1. 2014. Správce daně se zaměřil na spolupráci žalobce se společností SPEZA, s. r. o. a Dekor Stav CZ, s. r. o.

Dne 14. 2. 2014 správce daně obdržel potvrzení vydané náčelníkem Kalušského městského oddělení vnitra Ukrajiny, podplukovníka Milice V. D. Ch. stvrzující skutečnost, že dne 27. 1. 2014 žalobce nahlásil odcizení jeho osobních dokladů, a to živnostenského listu, výpisu z účtu, výpisu o pohybech na účtu a více vydaných a přijatých faktur, přičemž tyto věci nebyly evidovány jako nalezené či odevzdané.

Dne 26. 2. 2014 správce daně vyzval žalobce k prokázání skutečností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti v předmětných zdaňovacích obdobích a následně dne 3. 3. 2014 dožádal Finanční úřad pro hlavní město Prahu o zjištění informací o společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o.

Dne 28. 4. 2014 správce daně obdržel podepsané potvrzení, bez uvedení osoby vystavitele, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. podle přiloženého výpisu faktur za roky 2012 a 2013 fakturovala žalobci pomocné, přípravné a úklidové práce na základě písemných a ústních smluv.

Sdělením ze dne 9. 7. 2014 Pražská správa sociálního zabezpečení správci daně sdělila, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. nebyla přihlášena v registru zaměstnavatelů a k pojištění na sociálním zabezpečení nebyli přihlášení žádní zaměstnanci.

Výzvou ze dne 4. 7. 2014 byl žalobce vyzván k prokázání skutečností potřebných pro stanovení daně ve vztahu k nároku na odpočet daně na základě faktur od společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. za období 4. čtvrtletí 2010 až 3. čtvrtletí 2013.

Podle sdělení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 9. 2014 měl O. B. (tj. jednatel společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o.) na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem profese „výkonný manažer“ od 18. 9. 2009 do 17. 9. 2011. V době vydání sdělení nebyla tato osoba v Cizineckém informačním systému hlášena k pobytu.

Dne 25. 9. 2014 obdržel správce daně řadu objednávek a zápisů o předání a převzetí s nesprávně uvedenými smluvními stranami. Podle těchto listin společnost Dekor Stav CZ, s. r. o., v zastoupení O. B., přebírala díla od žalobce. Jednalo se o pomocné a úklidové práce, případně o stavební práce, a to za roky 2011 a 2012. Jednotlivé zápisy nebyly za společnost

Dekor Stav CZ, s. r. o. stvrzeny podpisem ani razítkem. Razítko a podpis žalobce byl uveden u osoby přejímající poskytnuté služby.

Podle odpovědi na dožádání ze dne 21. 10. 2014 Finančního úřadu pro hlavní město Prahu byla společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. dlouhodobě nekontaktní, poslední místní šetření proběhlo v dubnu 2014, přičemž na ústní jednání se za společnost nikdo nezúčastnil, jednatel společnosti O. B. měl podle přiloženého sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 7. 2014 poslední hlášený trvalý pobyt na území České republiky dne 17. 9. 2011 a jeho tehdejší případný pobyt na území České republiky nebyl znám. Dále bylo sděleno, že tato společnost nepodala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2011 až 3. čtvrtletí 2013, stejně jako nepodala v daném období ani daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob.

Dne 26. 1. 2015 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění (protokol č. j. 250140/15/2212-60561-303108), přičemž žalobce požádal o stanovení lhůty pro vyjádření; ta mu byla stanovena do 15. 3. 2015. Žalobce ve stanovené lhůtě nikterak nereagoval.

Zpráva o daňové kontrole č. j. 1148027/15/2212-60561-303108 byla se žalobcem projednána dne 4. 6. 2015 (protokol č. j. 1147991/15/2212-60561-303108).

Ve zprávě o daňové kontrole dospěl správce daně k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně ve výši 1.697.611,33 Kč, když za období 4. čtvrtletí 2010 až 3. čtvrtletí 2013 nárokoval odpočet daně a nepředložil evidenci pro daňové účely podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty a ani jiné důkazní prostředky, které by oprávněnost nároku na odpočet daně v této výši doložily, čímž postupoval v rozporu s § 73 odst. 1 téhož zákona. Dále správce daně dospěl k závěru, že žalobci nevznikl nárok na odpočet daně ve výši 2.005.417,40 Kč, který žalobce doložil smlouvami o dílo, objednávkami, fakturami, zápisy o předání a převzetí díla a potvrzením ze dne 22. 4. 2014, neboť předložené důkazy správce daně pro jejich neprůkaznost, nevěrohodnost a rozpornost neosvědčil jako důkaz uskutečnění zdanitelných plnění společností Dekor Stav CZ, s. r. o.

Následně dne 8. 6. 2015 vydal správce daně shora uvedené dodatečné platební výměry, proti nimž žalobce brojil odvoláním.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil uvedené dodatečné platební výměry, neboť dospěl k závěru, že žalobce i přes opakované výzvy nepředložil důkazy věrohodně prokazující tvrzený skutkový stav; předložené faktury a další listiny neprokazovaly, že sjednané práce byly skutečně vykonány tak, jak bylo formálně deklarováno. Žalovaný uzavřel, že ztráta části dokladů nezbavuje žalobce důkazního břemene a žalobce byl povinen tvrzené skutečnosti doložit jiným způsobem; doklady, které žalobce předložil, vyvolávají důvodné pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, a to zejména pro svoji rozpornost, kterou žalobce nebyl schopen věrohodným způsobem vysvětlit. Žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění fakticky přijal od společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o., stejně jako neprokázal to, že tato společnost předmětné faktury vystavila a práce v nich uvedené provedla.

K procesnímu postupu ve věci krajský soud uvádí, že usnesením ze dne 29. 8. 2016, č. j. 51 Af 12/2016 – 36, nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud rozhodl ve věci při jednání dne 18. 10. 2017. Při jednání setrvaly procesní strany na svých stanoviscích. V rámci dokazování provedl krajský soud k důkazu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 83 Cm 439/2016 – 5, o zrušení společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. a o nařízení likvidace této společnosti, které si opatřil ze sbírky listin obchodního rejstříku. Důkazní návrhy označené žalobcem, a sice vlastní výsledek žalobce, výsledek pana V. D., výsledek pana R. Y., výsledek paní I. Y. a dvěma výplatními lístky na č. l. 5 soudního spisu, krajský soud neprovedl, a to z důvodů uvedených níže v odůvodnění tohoto rozsudku. Při jednání navrhl žalobce k provedení další důkaz, a sice výslechem pana O. B.; ani tento důkazní návrh krajský soud neprovedl.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě především zcela obecně tvrdí, že veškeré práce, které vyfakturoval, existují a byly řádně provedeny a předány v souladu s daňovými předpisy. Žalobce má tedy za to, že mu s ohledem na předmětná plnění vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a tento nárok dostatečně prokázal předloženými daňovými doklady a dalšími listinami.

Žalobce své obecné tvrzení o tom, že veškeré vyfakturované práce existují jako zdanitelná plnění, hodlal u soudu prokázat vlastní výpovědí. Krajský soud je s ohledem na obsah daňového spisu a vágnost žalobního tvrzení žalobce přesvědčen, že jeho účastnický výsledek nemůže do věci přinést žádné nové skutečnosti. Žalobce se k věci opakovaně vyjadřoval v daňovém řízení (při ústním jednání dne 11. 11. 2013 a při zahájení daňové kontroly dne 17. 12. 2013); uvedené výpovědi žalobce v daňovém řízení považuje krajský soud za dostatečný zdroj informací. Uvedený důkazní návrh účastnickou výpovědí žalobce u soudu se tudíž jeví jako nadbytečný, a proto jej krajský soud neprovedl. Žalobce se při soudním jednání pouze neformálně vyjádřil k věci v tom smyslu, že daňovým orgánům sdělil vše, co věděl; problém spatřoval v tom, že některé jeho argumenty správce daně neakceptoval.

Krajský soud odkazuje na § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Plátce daně má nárok na odpočet daně v případě, že zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti a prokázal nárok na odpočet daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. Povinností daňového subjektu je daň přiznat (břemeno tvrzení) a tvrzení obsažené v daňovém přiznání řádně doložit (břemeno důkazní). Důkazní břemeno, stejně jako břemeno tvrzení tak leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Daňový subjekt má tedy povinnost sám daň přiznat a svá tvrzení náležitě doložit. Naopak správce daně prokazuje podle § 92 odst. 5 daňového řádu oznámení vlastních písemností, skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti a konečně skutečnosti rozhodné

pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. V případě, že správce daně zpochybní údaje o přijatých zdanitelných plněních, je povinen prokázat existenci důvodných pochybností o souladu daňových dokladů s tvrzenými skutečnostmi daňovým subjektem. Těmito skutečnostmi se žalovaný podrobně zabýval na stranách 4 až 7 napadeného rozhodnutí, a to včetně rozboru relevantní judikatury, na což krajský soud plně odkazuje.

Krajský soud pouze ve stručnosti zdůrazňuje, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především prostřednictvím svého účetnictví, jinými záznamy a daňovými doklady (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 – 83 nebo rozsudek ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124). Samo předložení formálně bezvadných účetních dokladů však bez dalšího neprokazuje, že dokladem deklarované plnění proběhlo tak, jak jej účetní či daňový doklad zachycuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 – 68 nebo ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 – 99). Správce daně může vyjádřit pochybnosti stran průkaznosti, věrohodnosti, úplnosti či správnosti předložených účetních dokladů a jiných záznamů, k čemuž je povinen prokázat, že o souladu daných dokladů se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti tak, jak tomu bylo i v nyní posuzované věci, přičemž žalobce neprokázal, že by k uskutečnění konkrétního plnění došlo, stejně jako neprokázal, že plnění uskutečnila osoba uváděna na předmětných dokladech, které žalobce správci daně předložil.

Skutečnost, že pro uznání nároku na odpočet daně nestačí pouze předložení formálně bezvadných dokladů, ale že se jedná i o otázku skutkovou, se podává i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 2 Afs 6/2004 – 67, se konstatuje, že „nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 19 odst. 1 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 196/1993, zákona č. 258/1994 Sb. a zákona č. 208/1997 Sb., vzniká za současného splnění dvou podmínek: první z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k dosažení obrátu za vlastní zdanitelná plnění a že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obrátu.“ Uvedený právní závěr je plně použitelný i v podmínkách § 72 a násl. nového zákona o dani z přidané hodnoty. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 5 Afs 10/2007 – 132, v němž bylo vysloveno, že „důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Samotné předložení, po formální stránce bezvadného daňového dokladu, nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně; vždy musí být v první řadě fakticky prokázáno existující zdanitelné plnění.“

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně zhodnotil zjištěný skutkový stav věci, popsal provedené důkazní prostředky a důkazy vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že žalobce jednak ve vztahu k nároku na odpočet ve výši 1.697.611,33 Kč nepředložil žádné daňové doklady, kterými by nárok na odpočet prokázal, a jednak ve vztahu k nároku na odpočet ve výši 2.005.417,40 Kč neprokázal, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. jakožto žalobcův dodavatel uskutečnila zdanitelná plnění deklarovaná předloženými doklady, že tato společnost předmětné doklady vystavila a že provedla práce v konkrétním rozsahu. Krajský soud se s hodnocením skutkového stavu věci ze strany správce daně ztotožnil, neboť závěry správce daně jsou konzistentní, dostatečně odůvodněné, logicky na sebe navazují a ve svém celku obstojí. Uvedené závěry se žalobci nepodařilo vyvrátit ani uplatněnou žalobní argumentací, jak bude vysvětleno níže.

Žalobce nepředložil správci daně žádné daňové doklady či jiné listiny, které by bez pochybností osvědčily jeho nárok na uplatněný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 1.697.611,33 Kč, stejně jako žádným způsobem nedoložil, že předmětné práce by byly skutečně vykonány. V takovém případě nezbyvá než uzavřít, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neosvědčil svůj nárok na daňový odpočet v uplatněné výši. Ostatně v této části žalobce ani nevznese žádné výslovně formulované žalobní body, až na tvrzení, že veškeré práce, které vyfakturoval, existují jako zdanitelná plnění. Takové prosté tvrzení bez poskytnutí důkazů nemůže bez dalšího obstát.

Žalobce správci daně předložil potvrzení policejního orgánu, že nahlásil odcizení řady faktur a dalších listin, na jejichž základě žalobce daňový odpočet nárokoval, tato skutečnost však ve vztahu k existenci tohoto plnění a nároku na odpočet nic nedokládá, stejně jako nezbavuje žalobce tvrzené skutečnosti osvědčit jiným způsobem. I přes toto své tvrzení žalobce nakonec správci daně určité daňové doklady předložil.

Žalobce správci daně předložil blíže neurčené potvrzení s příloženými soupisy faktur ze dne 22. 3. 2014 přijatých žalobcem od společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. v období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2012 a od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, přičemž jak uvádí správce daně v protokolu o daňové kontrole, „*v soupisech jsou uvedeny (...) z předložených faktur z roku 2012 pouze tři, a to faktury č. 2012003, 2012005 a 2012008, naopak navíc jsou v příloze potvrzení uvedeny dvě faktury, a to č. 2012001 na částku 488.069 Kč a č. 2012002 na částku 804.292 Kč.*“ Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením daňových orgánů, že toto potvrzení nemůže osvědčit, že faktury v něm citované byly vyhotoveny společností Dekor Stav CZ, s. r. o. a že tento plátce tyto práce uskutečnil. Z potvrzení není vůbec zřejmé, kdo jej vystavil a podepsal a obsahuje zřejmé rozpory, jak již bylo uvedeno.

V případě předložených faktur, na kterých byla jako plátce uskutečňující fakturovaná plnění uvedena společnost Dekor Stav CZ, s. r. o., správce daně pojal důvodné podezření stran průkaznosti, věrohodnosti, úplnosti a správnosti předložených účetních dokladů a jiných záznamů. Žalobce v podané žalobě brojí proti dílčím pochybnostem vyjádřeným správcem daně, potažmo žalovaným v napadeném rozhodnutí.

K pochybnostem správce daně v případě faktury ze dne 30. 6. 2013, č. 5113012, vystavené „*za pomocné a přípravné práce za zdaňovací období II. čtvrt. r. 2013 na akci Praha – Černovice*“ žalobce v žalobce pouze obecně uvádí, že při uvedení místa plnění vycházel z informací poskytnutých společností SPEZA, s. r. o., která byla konečným příjemcem prací (díla). Žalobce rozpor v místě plnění nepovažuje za „*zásadní chybu*“ v dané věci, přičemž klade důraz na skutečnost, že měl být pouze zprostředkovatelem, za což obdržel odměnu ve výši „*rozdílu vyfakturovaném firmou Dekor Stav CZ, s. r. o. a firmou SPEZA, s. r. o.*“

Ze zprávy o daňové kontrole se podává, že správce daně rozpor v místě plnění hodnotil jako skutečnost, která zavdává jednu z více pochybností o žalobcem tvrzených skutečnostech.

Žalobce se společnostmi Dekor Stav CZ, s. r. o. a SPEZA, s. r. o. uzavřel smlouvy o dílo, nikoliv smlouvu, jejímž předmětem by bylo zprostředkování určitého plnění. Na základě smlouvy o dílo ze dne 28. 5. 2013 měl žalobce pro společnost SPEZA, s. r. o. zajistit provozní servis pro provádění v areálu Zkušebního centra Velim, Výzkumného Ústavu Železničního a. s., přičemž podle popisu se jednalo o zajištění vnějšího mytí vlakové

soupravy s místem plnění v České Třebové a Ostravě, stejně jako o úklid vlakové soupravy před a během blíže neurčeného veletrhu na blíže neurčeném místě za cenu díla 3.795.500 Kč bez DPH. V návaznosti na tuto smlouvu žalobce dne 1. 6. 2013 uzavřel se společností Dekor Stav CZ, s. r. o. smlouvu o dílo s cenou díla 4.420.856 Kč bez DPH, na jejímž základě měla tato společnost pro žalobce zajistit vnější a vnitřní úklid vlakové soupravy na blíže neurčeném místě, před a během blíže neurčeného veletrhu.

Společnost SPEZA, s. r. o. měla na základě faktur č. 30130020, 30130021, 30130022, 30130023 žalobci uhradit cenu díla. Společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. vystavila žalobci fakturu č. 5113012 k úhradě ceny díla podle uvedené smlouvy. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že byť žalobce opakovaně uváděl, že od společnosti SPEZA, s. r. o. si ponechal 5 % z ceny díla jako vlastní provizi, je cena díla, kterou zaplatil údajnému faktickému zhotoviteli společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o., vyšší, než cena díla, kterou obdržel od společnosti SPEZA, s. r. o. Žalobce tedy za provedení prací zaplatil více, než kolik sám přijal. Tato skutečnost nemá žádné ekonomicky validní zdůvodnění a je proti smyslu podnikání samotného. Tvrdí-li žalobce, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. do ceny díla zahrnula i jiné výkony, než byly předmětem příslušné smlouvy, je nutné uzavřít, že toto tvrzení nekoresponduje s uzavřenou smlouvou, stejně jako s předloženou cenovou specifikací. Tuto skutečnost správce daně a žalovaný správně považovali za skutečnost vnášející pochybnosti o faktickém provedení díla.

Podle faktury č. 5113012 vystavené společností Dekor Stav CZ, s. r. o. byla fakturována částka výhradně za „*pomocné a přípr. práce za II. čtvrtletí 2012. na akci: Praha – Černovice*“. Označení „*Praha – Černovice*“ podle správce daně a žalovaného označuje místo plnění, přičemž žalobce tuto skutečnost žádným způsobem nerozporuje. Nesoulad v místě plnění v porovnání se smlouvou, kterou uzavřel žalobce se společností SPEZA, s. r. o., má krajský soud za nesporný. Žalobce tento rozpor nikterak relevantně nevysvětlil, ani nedoložil, např. dodatkem ke smlouvě, přičemž ani netvrdí, že by ke změně místa plnění došlo jiným způsobem. Žalobce pouze tvrdí, že působil jako zprostředkovatel a vycházel z údajů sdělených společností SPEZA, s. r. o. Tvrdí-li žalobce, že se domnívá, že rozdílné místo plnění není vadou a není v rozporu s daňovými předpisy, je nutné uzavřít, že v kontextu posuzované věci by tomu tak skutečně bylo, pokud by žalobce tento rozpor hodnověrným způsobem vysvětlil, což však nečiní. Žalobce byl smluvní stranou v obou smluvních vztazích v rámci své podnikatelské činnosti a jeho vysvětlení v žalobě nelze považovat za dostatečné; společnost SPEZA, s. r. o. a společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. v žádném smluvním vztahu nebyly a neměly vůči sobě žádná práva ani povinnosti, resp. existence jakéhokoliv smluvního vztahu mezi těmito společnostmi z daňového spisu a podané žaloby relevantním způsobem neplyne, a je to tedy právě žalobce, kdo by měl mít absolutní přehled o poskytnutém plnění a postupovat s péčí řádného hospodáře.

Krajský soud uzavírá, že sama změna místa plnění bez řádného promítnutí do uzavřených smluv, by z pohledu daňových předpisů slovy žalobce nebyla „*zásadní chybou*“, pokud by ovšem žalobce doložil, že vyfakturované práce byly skutečně provedeny, byť na jiném místě, což však žalobce žádným relevantním způsobem nečiní. Z toho důvodu shledal krajský soud tuto námitku žalobce ohledně místa plnění nedůvodnou a ztotožnil se s názorem orgánů daňové správy.

Správce daně pojal důvodné pochybnosti o žalobcem tvrzených skutečnostech i na základě toho, že v rámci součinnosti s orgánem správy sociálního zabezpečení zjistil, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. nebyla nikdy vedena v registru zaměstnavatelů a nikdy

nepřihlásila žádného zaměstnance k sociálnímu pojištění. Žalobce namítá, že ne všichni zaměstnanci musí být registrováni k platbám na sociálním pojištění, příkladem uvádí zaměstnance v pracovním poměru založeném dohodou o provedení práce nebo na základě smlouvy o dílo.

Krajský soud předně konstatuje, že pracovní poměr ve smyslu § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, nemůže být založen na základě smlouvy o dílo, neboť závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

V případě zaměstnání zaměstnance na základě dohody o provedení práce se lze s tvrzením žalobce o tom, že zaměstnavatel nemá vůči orgánům správy sociálního zabezpečení za tyto zaměstnance ohlašovací povinnost ztotožnit jen z části, neboť podle zákona č. 589/1992 Sb., pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2011, platilo, že podle § 3 tohoto zákona nejsou zaměstnavatelé zaměstnanců na základě dohody o provedení práce poplatníci pojistného na sociálním zabezpečení. Podle § 3 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve znění od 1. 1. 2012 platí, že poplatníkem pojistného na sociálním zabezpečení je i zaměstnavatel, u něhož jsou zařazeni zaměstnanci na základě dohody o provedení práce, tito zaměstnanci jsou pak rovněž sami poplatníky pojistného na sociálním zabezpečení podle písm. b) téhož odstavce. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění od 1. 1. 2012, jsou zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce pojištěnou osobou, jsou-li podle § 8 odst. 1 téhož zákona účastní na nemocenském pojištění podle § 7a odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb. o nemocenském pojištění, ve znění od 1. 1. 2012, byl-li jim zaúčtován započitatelný příjem v částce vyšší než 10.000 Kč. Krajský soud uzavírá, že pokud by společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. takové zaměstnance činné na základě dohody o provedení práce měla, příslušný orgán správy sociálního zabezpečení by měl být informován. Správce daně u příslušné správy sociálního zabezpečení prověřil, zda společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. byla vedena jako zaměstnavatel a zda odváděla za své zaměstnance sociální pojištění a zjistil, že z pohledu správy sociálního zabezpečení tato společnost zaměstnance nikdy neměla. V tomto postupu neshledává krajský soud žádných vad. Žalobce v tomto směru již dále nečiní žádná tvrzení ve vztahu k existenci plnění, resp. schopnosti této společnosti tato plnění provést, a omezuje se pouze na to, že tato společnost v minulosti měla nějaké zaměstnance, aniž by své tvrzení propojil se skutečným meritem věci.

Žalobce namítá, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. v roce 2011 vyplácela mzdu panu V. D., tedy že jej zaměstnávala, což je v rozporu se zjištěními správce daně. Krajský soud je toho názoru, že pro posouzení věci není fakticky podstatné, zda uvedená společnost měla v minulosti jednoho zaměstnance, neboť tato skutečnost sama o osobě nemá vliv na posuzovanou věc. Zjištěné skutečnosti posilují pochybnost o faktické činnosti této společnosti, která i podle dalších zjištění (viz sdělení Finančního úřadu hlavního města Prahy ze dne 21. 10. 2014 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 83 Cm 439/2016 – 5, o zrušení této společnosti a nařízení likvidace, viz níže) byla již delší dobu nečinná. Z pohledu správce daně a tvrzení žalobce vztahujících se k nárokovanému odpočtu je zásadní, zda společnost disponovala dostatečnými lidskými zdroji, aby mohla předmětná plnění založená smlouvou o dílo ze dne 1. 6. 2013 a objednávkami z let 2011 a 2012 splnit, s čímž je spjata i otázka samotné faktické činnosti této společnosti, z čehož se dá i usuzovat

o existenci tvrzeného plnění. V tomto směru žalobce závěry správce daně účinným způsobem nerozporuje.

Žalobce na podporu svých tvrzení předložil soudu výplatní listky údajně vystavené společností Dekor Stav CZ, s. r. o. zaměstnanci V. D. za měsíce 8/2011 a 11/2011. Žalobce tímto důkazem rozporuje tvrzení správce daně, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. neměla žádné zaměstnance. Krajský soud předložené výplatní listky k důkazu neprovedl, neboť vyhodnotil, že z pohledu prokázání oprávněnosti daňového odpočtu je navrhovaný důkaz nezpůsobilý jakkoliv zpochybnit závěry správce daně, neboť pochybnosti správce daně byly založeny na více skutečnostech a nesrovnalostech, než jen na tom, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. neměla mít žádné zaměstnance. Výplatní listky za dva měsíce roku 2011 by ani nemohly prokázat, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. disponovala po celou dobu provádění zakázek pro žalobce dostatečným množstvím pracovní síly (v daňovém řízení žalobce uváděl, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. měla patnáct pracovníků).

Nadto plnění podle smlouvy o dílo ze dne 1. 6. 2013 (mytí a úklid vlakové soupravy) mělo být realizováno v termínu od 10. 6. 2013 do 21. 6. 2013, tedy v době zcela odlišné od eventuálního zaměstnání V. D. Případné zaměstnání jedné osoby v roce 2011 tak nemůže žádným způsobem osvětlit kapacity společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. k provedení tohoto sjednaného plnění. V době od 11. 7. 2011 do 31. 8. 2011, tedy v době, kdy tato společnost měla mít zabezpečeného právě uvedeného pracovníka na základě dohody o provedení práce, měla tato společnost pro žalobce na základě objednávky ze dne 11. 7. 2011, č. 22011, zajistit pomocné a úklidové práce v blíže neurčených obchodních domech Willi Betz, Marks Spencer, Stavounion, Hypernova, Baumax, Makro, Tesco a Globus v celkové hodnotě 932.500 Kč. S ohledem na předpokládaný rozsah tohoto díla lze mít důvodné pochybnosti, že právě tento jeden pracovník by byl schopen toto dílo provést řádně a včas tak, jak deklaruje zápis o předání a převzetí díla ze dne 31. 8. 2011, který nebyl za společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. ani stvrzen. Spolu s ostatními indiciemi vztahujícími se k této společnosti jsou pochybnosti o faktické činnosti této společnosti ze strany správce daně zcela odůvodněné.

Žalobce dále rozporuje dílčí pochybnosti správce daně stran pobytu O. B., jednatele společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. na území České republiky. Žalobce tvrdí, že O. B. „neměl problém s návštěvami České republiky, kde stále přebíral peníze“ od žalobce a navštěvoval kancelář společnosti a vyvíjel podnikatelskou činnost.

Správce daně při svých úvahách vycházel jednak ze sdělení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 9. 2014, jednak ze sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 10. 2014, ze kterých se podává, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o., resp. O. B. jako její jednatel, byl dlouhodobě nekontaktní, bez reakce na úkony finanční správy, společnost byla na udané adrese sídla neznámá a dlouhodobě nepodávala daňová přiznání k dani z přidané hodnoty, ani k dani z příjmů fyzických osob. O. B. nebyl v dané době hlášen k pobytu na území České republiky; hlášen k pobytu byl naposledy ke dni 17. 9. 2011, kdy mu zaniklo povolení k pobytu na území České republiky. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie se přitom výslovně podává, že ode dne 17. 9. 2011 neměl O. B. povolen žádný druh pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedených podkladů získal správce daně oprávněné pochybnosti o tom, zda předložené doklady skutečně vystavila společnost Dekor Stav CZ, s. r. o., jednající právě osobou O. B. Oprávnění jiné osoby jednat za tuto společnost není ani tvrzeno, ani dokládáno. Nelze taktéž přehlédnout, že veškeré

zápisy o předání a převzetí díla z let 2012 a 2013 předložené žalobcem nejsou uvedenou společností a O. B. potvrzeny.

Uvádí-li žalobce, že O. B. stále vyvíjel svoji podnikatelskou činnost, je nutné s ohledem na obsah sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 10. 2014 uzavřít, že toto tvrzení nekoresponduje se zjištěnými skutečnostmi, které nasvědčují tomu, že tato společnost fakticky ekonomickou činnost nevykonávala. Tomuto závěru svědčí i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 83 Cm 439/2016 – 5, kterým bylo rozhodnuto, že společnost Dekor Stav CZ, s. r. o. se zrušuje a nařizuje se její likvidace, v jehož odůvodnění se výslovně uvádí, že *„byl podán návrh na zrušení společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. (...) z důvodu, že společnost je po dobu delší než 4 let nečinná, což je zřejmé mimo jiné z toho, že za období 2011 až 2014 nepodala daňová přiznání a veškeré pokusy o kontakt se společností jsou marné.“* Krajský soud uvedeně usnesení obstaral ze sbírky listin obchodního rejstříku a provedl jej na jednání jako důkaz, neboť se vztahuje ke skutkovému stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto usnesení se podává, že předmětná společnost byla minimálně od roku 2012 nečinná. Uvedenému závěru dále svědčí, že tato společnost nestvrdila ani jeden z předložených zápisů o předání a převzetí díla. Tvrzení žalobce, že O. B. v blíže neurčené době navštěvoval kancelář společnosti, neshledává krajský soud s ohledem na shora uvedené věrohodným. Krajský soud je ke svému závěru veden i další relevantní pochybností správce daně vztahující se ke způsobu plateb za jednotlivá plnění, které podle tvrzení žalobce probíhaly v hotovosti. V takovém případě by opakovaně docházelo k porušování zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, ve znění pozdějších předpisů, neboť řada úhrad několikanásobně překračovala stanovený limit pro platbu v hotovosti (viz str. 20 zprávy o daňové kontrole).

Zjištěné pochybnosti správce daně stran pobytu O. B. shledal krajský soud důvodnými. Zjištěná nečinnost dané společnosti a jejího jednatele O. B. dostatečným způsobem podepírá pochybnosti správce daně o uskutečnění deklarovaného plnění touto společností.

Žalobce k prokázání svého tvrzení o tom, že předával panu O. B. peníze za zakázky v hotovosti, navrhl výslech svědka V. D., R. Y. a I. Y. Navržené výslechy svědků krajský soud při jednání neprovedl, neboť z pohledu prokázání oprávněnosti daňového odpočtu jsou navrhované důkazy nezpůsobilé jakkoliv zpochybnit závěry správce daně, které byly založeny na více pochybnostech a nesrovnalostech, než jen na tom, že nebylo prokázáno proplácení faktur žalobcem společností Dekor Stav CZ, s. r. o., resp. jejímu jednatele O. B. Krajský soud doplňuje, že výpovědi navržených svědků o tom, že žalobce předával finanční obnosy O. B., by zřejmě nemohly krajskému soudu osvědčit právní důvod takových plateb ani totožnost osoby, která peníze přebírala.

Při jednání krajského soudu dne 18. 10. 2017 žalobce navrhl provedení výslechu svědka O. B. Krajský soud tento důkazní návrh neprovedl, neboť měl z obsahu správního spisu za prokázané, že tato osoba měla naposledy na území ČR povolen pobyt ke dni 17. 9. 2011; dále měl za prokázané, že tato osoba je déle než čtyři roky nekontaktní (viz důkaz usnesením Městského soudu v Praze. Žalobce sám tento důkaz podle obsahu protokolů v daňovém řízení nenavrhl a naopak uvedl, že od ukončení spolupráce není schopen pana O. B. zastihnout. Krajský soud má za to, že výslech této osoby by nemohl prokázat nic, co by zvrátilo hodnocení skutkového stavu věci daňovými orgány ohledně toho, že nebylo prokázané, že se zdanitelné plnění podle faktur vystavených společností Dekor Stav CZ, s. r. o. uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno a že jej skutečně provedla tato společnost.

K důvodům, proč nebyly provedeny důkazy navrženými svědeckými výpověďmi a výplatními listky, krajský soud doplňuje, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. je soud oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede, přičemž může provést i důkazy jiné. V této souvislosti poukazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, v němž se tento soud vyjádřil k otázce provádění nově navržených důkazů před správním soudem a vyslovil se v tom smyslu, že „*na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je (...) třeba trvat tehdy, pokud 1) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a 2) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím (...).*“ Krajský soud jednak poukazuje na to, že shora odůvodnil nadbytečnost provedení těchto nově navržených důkazů, a jednak doplňuje, že má za to, že žalobce mohl všechny tyto důkazy uplatnit již v daňovém řízení. Z obsahu daňového spisu je zřejmé, že v žádné fázi daňového řízení žalobce předmětné důkazní návrhy nevnesl, přičemž krajskému soudu nikterak nevysvětlil, proč tak dříve učinit nemohl. Krajskému soudu taktéž není zřejmý žádný důvod, proč žalobce tyto důkazy nemohl navrhnout již v daňovém řízení. K tomu se doplňuje, že pochybnosti o zaměstnancích společnosti Dekor Stav CZ, s. r. o. a o způsobu proplácení faktur této společnosti byly vyjádřeny správcem daně již v kontrolním zjištění. Žalobce tak mohl na tyto pochybnosti reagovat a tyto důkazní návrhy uplatnit ještě před správcem daně nebo v řízení odvolacím; nic z toho však neučinil.

Na základě žalobních tvrzení žalobce nevyvstaly v řízení před krajským soudem jakékoliv pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném správcem daně. Tvrzení žalobce nejsou s to pro svoji neurčitost a vágnost zpochybnit závěry daňových orgánů, na jejichž základě byly vydány žalobcem napadané dodatečné platební výměry a napadené rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 18. října 2017

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. B.